

Arrest

nr. 185 161 van 6 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Najaf op 14 mei 1984. U heeft heel uw leven in het ouderlijk huis te Najaf gewoond. Uw vader woont nog altijd in hetzelfde huis als waar u uw laatste gewoondelijke verblijfadres in Irak heeft gehad. U bent van de sjiiitische geloofsstrekking en u bent Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Tofaele

U bent getrouwd met uw nicht, A.(...) C.(...) A.(...) op 11 februari 2014. Momenteel verblijft uw vrouw bij haar zus in Bagdad, na eerst een tijdje bij haar ouders in Al Kassem, een plaats in de provincie Babel, verbleven te hebben.

U heeft uw middelbare school niet afgemaakt, vanwege de val van het regime van Saddam Hussein in 2003. U bent na uw schoolloopbaan aan de slag gegaan als garagist en u heeft verschillende jobs gehad in de bouw. Begin 2014 bent u aan de slag gegaan bij Sharika Al Teraz Al Memary Company als elektricien. Het betreft hier een grote bouwfirm die in heel Irak actief is en projecten voor de overheid uitvoert. U was tewerkgesteld op een bouwwerf bij de Kufa Universiteit. U stond in voor de installatie van het aircosysteem. Bij de afronding van het project ontdekte u dat bepaalde airco's niet werkten. De directeur van het bedrijf, J.(...) M.(...) A.(...) al K.(...) , probeerde de onregelmatigheden toe te dekken, door foutieve meetgegevens door te sturen en het inspectieteam van de Kufa Universiteit te misleiden.

Op vrijdag 26 juli 2015 ging u, zoals u wekelijks deed, betogen tegen corruptie in het land. Op voornoemde dag gaf u tevens een interview aan de TV zender Al Rasheed waar u uw beklag deed over de heersende corruptie in Irak. Op maandag 29 juli 2015 werd u door J.(...) al K.(...) aangesproken over uw TV optreden en werd u duidelijk gemaakt dat u zich dient te onthouden van publieke optredens over corruptie. U voelde zich geïntimideerd en u besloot om direct naar de transparantiecommissie te stappen om een klacht wegens corruptie in te dienen tegen de directeur van uw bedrijf, deze J.(...) al K.(...).

29 juli 2015 was meteen uw laatste werkdag. U bent kort daarop naar het huis van uw zus gegaan in Kufa. U heeft uw vrouw in veiligheid gebracht bij haar ouders in de provincie Babel. In de tussentijd zijn er 5 keer gewapende mannen bij uw ouderlijk huis geweest op zoek naar u en hebben ze uw familie aldaar bedreigd met een pistool. Uw vader heeft gezegd dat u bij uw zus in Kufa verblijft.

Op 14 augustus 2015 verliet u Irak. U bent vanuit de luchthaven van Najaf naar Turkije gevlogen. Van daaruit bent u naar Griekenland afgereisd, via enkele Balkanlanden, Oostenrijk en Duitsland, bereikte u vervolgens België op 26 augustus 2015. Op 27 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, uw werkbadge, uw huwelijksakte, een brief van de transparantiecommissie, vier documenten ter bewijs van uw tewerkstelling, een medisch verslag over de gezondheidstoestand van uw vader, verscheidene foto's en twee CD-roms met foto- en video materiaal. Tevens legde u kopieën voor van de volgende documenten: uw paspoort en een rantsoenkaart.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande corruptie in het bedrijf waar u werkte niet aannemelijk zijn. Zo zou u als specialist terzake erachter zijn gekomen dat een aantal van de pas geïnstalleerde airco's niet werkten (gehoorverslag CGVS I, dd. 20/7/2016, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat men u niet nodig had om te weten dat sommige airco's niet werkten, gaf u zeer tegenstrijdige verklaringen. Eerst was de afspraak dat de machines uit Duisland moesten komen, maar heeft J.(...) al K.(...) de machines uit China laten halen. Daarbij lijken de machines van buiten op Duitse machines, maar zijn de onderdelen binnenin allemaal vervangen door goedkopere Chinese onderdelen (CGVS I, p. 13). In het tweede gehoor verklaarde u plots dat de machines terug moesten naar de leverancier, maar dat het 8 à 9 maanden in beslag zou hebben genomen en dat er boetes aan de Kufa Universiteit betaald moesten worden voor de late oplevering (gehoorverslag CGVS II, dd. 29/9/2016, p. 4). Geconfronteerd met uw aangepaste verklaring, geeft u aan dat u dit nog als aanvulling wou meegeven ten tijde van het 1e gehoor, maar dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS II, p. 4-5). Afgezien van het feit dat u wel alle ruimte heeft gekregen om over het corruptieschandaal te kunnen spreken en dat u bij het 1e gehoor al geconfronteerd bent geweest met de geringe aannemelijkheid van uw verhaal (CGVS I, p. 10-14), is uw verklaring totaal verschillend. Er was bij uw eerste verklaring helemaal geen sprake van het terugsturen van de machines naar de leverancier. U verklaarde immers dat het bedrijf heel veel geld zou gaan verliezen als ze de machines gingen vervangen en dat er garantie op de machines zit, want met garantie zouden de machines veel duurder zijn (CGVS I, p. 13). Bovendien blijft u helemaal niets te weten van de afspraken met de leverancier, noch van facturen of

levertijden. U blijkt zelfs de leverancier in het geheel niet te kennen (CGVS I, p. 10-13). Het bewijsstuk dat u gebruikt om de geloofwaardigheid van uw relaas te staven is de brief van de transparantiecommissie. Dit document is gericht aan de heer Khafaji en niet aan u. Bovendien bevat het document nergens uw verklaringen, noch wordt de aanklacht benoemd. Het document is duidelijk via knip- en plakwerk in elkaar gezet en is geenszins een letterlijke kleurenkopie van een origineel document, zoals u beweert. Geconfronteerd met deze bevindingen, geeft u aan dat als u het zou vervalsen u het wel perfect zou laten doen (CGVS II, p. 8).

Bovendien is er nergens op de website van de transparantiecommissie enige melding gemaakt van een zaak tegen J.(...) M.(...) A.(...) al K.(...), noch tegen het bedrijf Sharika Al Teraz Al Memary Company (zie <http://www.nazaha.iq>). Ook blijkt nergens dat de transparantiecommissie een zetel heeft op de campus van de Kufa Universiteit, zoals u beweert (CGVS II, p. 6). Eerder verklaarde u dat u uw klacht rechtstreeks bij het kantoor van de algemene inspectie van de Kufa Universiteit heeft neergelegd (CGVS I, p. 12). Pas in het tweede gehoor blijkt het hier te gaan om een onafhankelijk instituut dat op het terrein van de Kufa Universiteit gevestigd zou zijn (CGVS II, p. 6). U bent ook erg tegenstrijdig als het om de aanleiding gaat wat bij u de aanzet zou hebben gegeven om een klacht wegens corruptie te gaan indienen. In uw eerste gehoor gaf u te kennen dat u tussen twee vuren inzat, de Kufa Universiteit die u verantwoordelijk zou houden als ze erachter zouden komen en J.(...) al K.(...) die loyaliteit jegens zijn bedrijf eiste. J.(...) al K.(...) zou u toen ook al meteen met de dood hebben bedreigd (CGVS I, p. 12). Bij uw tweede gehoor werd u enkel door J.(...) al K.(...) aangesproken na uw deelname aan een algemene betoging en uw kritiek op de algemene situatie in het land met betrekking tot corruptie in het algemeen. U voelde u geïntimideerd, maar werd niet met de dood bedreigd, waarop u besloot om dezelfde dag nog een klacht te gaan indienen bij de transparantiecommissie (CGVS II, p. 2). De vele tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw asielrelaas ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens zou J.(...) al K.(...) en zijn aan de regerende Dawa partij gelieerde militie op zoek zijn naar u. Volgens u om u te dwingen uw aanklacht tegen hem in te trekken (CGVS II, p. 3). Ook dit is weinig aannemelijk. De Iraakse wetgeving stipuleert immers dat eens een klacht is neergelegd deze niet meer kan worden teruggetrokken door de indiener, de zaak verkrijgt als het ware een leven op zich zelf (zie blauwe map: *The Iraqi Criminal Justice System, an Introduction*). J.(...) al K.(...) kan de situatie enkel nog maar erger maken voor zichzelf als hij u fysiek iets zou aandoen, in Irak geldt immers de doodstraf in moordzaken. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen in het tweede gehoor dat J.(...) al K.(...) er nog van alles aan deed om de schade nog goed te maken en was het nog helemaal niet zo duidelijk dat het om corruptie ging. Ene Abu Youssef zou nog herstellingen hebben uitgevoerd en de machines begonnen geleidelijk ook meer koude te produceren als het weer ook kouder werd. J.(...) al K.(...) zou zo tijd kopen om hoge boetes te vermijden, maar nog altijd zorgen voor een correcte oplevering van het werk (CGVS II, p. 4). Hij moest ook wel, want hij werd maar betaald na het einde van de oplevering van elke fase in het project (CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met deze discrepantie, herhaalt u enkel uw ongeloofwaardige verklaringen (CGVS II, p. 6). In het licht van deze vaststellingen is het dan ook geenszins aannemelijk dat u op enig moment het voorwerp van vervolging uitmaakte, omwille van uw vermeende rol van klokkenluider. Uit niets blijkt immers dat er werkelijk sprake zou zijn van corruptie in het bedrijf waar u destijds werkte, bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich naderhand zou hebben voorgedaan.

Daarnaast is ook uw vermeende vervolging door de Al Dawa partij of een hieraan gelieerde militie niet geloofwaardig. Als u werkelijk het doelwit van vervolging zou zijn geweest van deze militieleden, kan men logischerwijs verwachten dat uw familie niet gewoon met rust gelaten zou worden. Volgens uw verklaringen zijn de militieleden 5 keer bij uw ouderlijk huis geweest en heeft uw vader tegen hen gezegd dat u bij uw zus verblijft in Kufa (CGVS II, p. 5). Uw zus in Kufa en uw vader wonen echter nog steeds op hetzelfde adres (CGVS I, p. 5). Uw familie kan niet vertrekken uit uw ouderlijk huis volgens u, want het huis is "Halal" en hun inkomen is te laag om te verhuizen. Gevraagd naar problemen die uw familieleden hadden, geeft u eerst aan dat ze heel veel problemen hebben in verband met uw vluchtmotieven, u kon alleen geen enkel concreet incident opnoemen (CGVS I, p. 5). In het tweede gehoor werd u herhaaldelijk gevraagd naar de vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan sinds uw klacht bij de transparantiecommissie. U ontweek telkens de vraag en gaf enkel zeer vage en algemene antwoorden (CGVS II, p. 2-8). Uw antwoorden waren bovendien niet consistent met de verklaringen die u eerder heeft afgelegd. Zo maakt u bij het tweede gehoor geen melding meer van een pistool dat werd gebruikt om informatie van uw vader los te krijgen door de militie die naar u op zoek zou zijn, noch vermeldt u dat uw vader onder dwang tegen hen heeft gezegd dat u bij uw zus verblijft (CGVS I, p. 5). Wel meent u nu dat uw schoonfamilie in de provincie Babel een dreigbrief zou hebben ontvangen en vanwege hun connectie met u zouden zij nu ook gevaar lopen (CGVS II, p. 7).

Het is echter geenszins geloofwaardig dat uw vader en uw zus nog steeds woonachtig zijn in hetzelfde huis, ondanks het feit dat het vaststaat dat de militie weet dat het hier om familieleden van u gaat en dat uw schoonfamilie plots zodanig bedreigd zijn dat zij naar Bagdad zijn gevlucht. Afgezien van het feit dat het door u geschetste corruptieschandaal weinig aannemelijk is en dat er in elk geval geen geloof kan worden gehecht aan uw rol van klokkenluider, zijn uw verklaringen rond de door u vermeende vervolgingsfeiten op zich zelf al ongeloofwaardig. Bijgevolg is de door u geschetste gang van zaken in geen geval een geloofwaardig en overtuigend relaas van de feiten.

Tot slot geeft u te kennen dat u een vrees dient te koesteren voor vervolging, omdat u deelgenomen heeft aan betogingen. Een vriend van u zou ontvoerd zijn geweest en voor 10 dagen vastgehouden. Afgezien van het feit dat u pas op het allerlaatste moment nog met dit verhaal af komt, is dit het vluchtrelaas van een vriend van u. Een persoon eveneens van Najaf afkomstig en die exact dezelfde reisroute als u heeft doorlopen en op hetzelfde moment als u asiel heeft aangevraagd in België. Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat het inderdaad niet uw relaas is, maar dat u enkel wil aangeven dat het gevaarlijk is voor iemand die in Najaf meedoet aan de betogingen (CGVS II, p. 7). Aangezien het hier om algemene betogingen gaat die in het hele land plaatsvinden kan er bezwaarlijk worden vastgesteld dat u een persoonlijk risico zou lopen, temeer u inmiddels al zeker een jaar in België verblijft. Bijgevolg blijkt uit niets dat u een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren, noch op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten ondersteunen enkel de feitelijkheid van uw herkomst en identiteit, welke door het CGVS ook niet worden betwist. De duidelijk bewerkte kleurenkopie van uw aanklacht bij de transparantiecommissie versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien toont dit uw vergaande bereidheid aan om het CGVS te misleiden. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben de foto's en videofragmenten geen bewijskracht. Uit informatie van het CGVS blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie blauwe map: COI Focus Irak. Corruptie en documentenfraude).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de

provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van

Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van *“de zorgvuldigheidsplicht”*.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel *“48/4 a en/of b”* van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen

dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande corruptie in het bedrijf waar u werkte niet aannemelijk zijn. Zo zou u als specialist terzake erachter zijn gekomen dat een aantal van de pas geïnstalleerde airco's niet werkten (gehoorverslag CGVS I, dd. 20/7/2016, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat men u niet nodig had om te weten dat sommige airco's niet werkten, gaf u zeer tegenstrijdige verklaringen. Eerst was de afspraak dat de machines uit Duisland moesten komen, maar heeft J.(...) al K.(...) de machines uit China laten halen. Daarbij lijken de machines van buiten op Duitse machines, maar zijn de onderdelen binnenin allemaal vervangen door goedkopere Chinese onderdelen (CGVS I, p. 13). In het tweede gehoor verklaarde u plots dat de machines terug moesten naar de leverancier, maar dat het 8 à 9 maanden in beslag zou hebben genomen en dat er boetes aan de Kufa Universiteit betaald moesten worden voor de late oplevering (gehoorverslag CGVS II, dd. 29/9/2016, p. 4). Geconfronteerd met uw aangepaste verklaring, geeft u aan dat u dit nog als aanvulling wou meegeven ten tijde van het 1e gehoor, maar dat u hier de kans niet toe kreeg (CGVS II, p. 4-5). Afgezien van het feit dat u wel alle ruimte heeft gekregen om over het corruptieschandaal te kunnen spreken en dat u bij het 1e gehoor al geconfronteerd bent geweest met de geringe aannemelijkheid van uw verhaal (CGVS I, p. 10-14), is uw verklaring totaal verschillend. Er was bij uw eerste verklaring helemaal geen sprake van het terugsturen van de machines naar de leverancier. U verklaarde immers dat het bedrijf heel veel geld zou gaan verliezen als ze de machines gingen vervangen en dat er [geen] garantie op de machines zit, want met garantie zouden de machines veel duurder zijn (CGVS I, p. 13). Bovendien blijkt u helemaal niets te weten van de afspraken met de leverancier, noch van facturen of levertijden. U blijkt zelfs de leverancier in het geheel niet te kennen (CGVS I, p. 10-13). Het bewijsstuk dat u gebruikt om de geloofwaardigheid van uw relaas te staven is de brief van de transparantiecommissie. Dit document is gericht aan de heer Khafaji en niet aan u. Bovendien bevat het document nergens uw verklaringen, noch wordt de aanklacht benoemd. Het document is duidelijk via knip- en plakwerk in elkaar gezet en is geenszins een letterlijke kleurenkopie van een origineel document, zoals u beweert. Geconfronteerd met deze bevindingen, geeft u aan dat als u het zou vervalsen u het wel perfect zou laten doen (CGVS II, p. 8).

(...) Ook blijkt nergens dat de transparantiecommissie een zetel heeft op de campus van de Kufa Universiteit, zoals u beweert (CGVS II, p. 6). Eerder verklaarde u dat u uw klacht rechtstreeks bij het kantoor van de algemene inspectie van de Kufa Universiteit heeft neergelegd (CGVS I, p. 12). Pas in het tweede gehoor blijkt het hier te gaan om een onafhankelijk instituut dat op het terrein van de Kufa Universiteit gevestigd zou zijn (CGVS II, p. 6). U bent ook erg tegenstrijdig als het om de aanleiding gaat wat bij u de aanzet zou hebben gegeven om een klacht wegens corruptie te gaan indienen. In uw eerste gehoor gaf u te kennen dat u tussen twee vuren inzate, de Kufa Universiteit die u verantwoordelijk zou houden als ze erachter zouden komen en J.(...) al K.(...) die loyaliteit jegens zijn bedrijf eiste. J.(...) al K.(...) zou u toen ook al meteen met de dood hebben bedreigd (CGVS I, p. 12). Bij uw tweede gehoor werd u enkel door J.(...) al K.(...) aangesproken na uw deelname aan een algemene betoging en uw kritiek op de algemene situatie in het land met betrekking tot corruptie in het algemeen. U voelde u geïntimideerd, maar werd niet met de dood bedreigd, waarop u besloot om dezelfde dag nog een klacht te gaan indienen bij de transparantiecommissie (CGVS II, p. 2). De vele tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw asielrelaas ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens zou J.(...) al K.(...) en zijn aan de regerende Dawa partij gelieerde militie op zoek zijn naar u. Volgens u om u te dwingen uw aanklacht tegen hem in te trekken (CGVS II, p. 3). Ook dit is weinig

aannemelijk. De Iraakse wetgeving stipuleert immers dat eens een klacht is neergelegd deze niet meer kan worden teruggetrokken door de indiener, de zaak verkrijgt als het ware een leven op zich zelf (zie blauwe map: *The Iraqi Criminal Justice System, an Introduction*). (...) Daarnaast blijkt uit uw verklaringen in het tweede gehoor dat J.(...) al K.(...) er nog van alles aan deed om de schade nog goed te maken en was het nog helemaal niet zo duidelijk dat het om corruptie ging. Ene Abu Youssef zou nog herstellingen hebben uitgevoerd en de machines begonnen geleidelijk ook meer koude te produceren als het weer ook kouder werd. J.(...) al K.(...) zou zo tijd kopen om hoge boetes te vermijden, maar nog altijd zorgen voor een correcte oplevering van het werk (CGVS II, p. 4). Hij moest ook wel, want hij werd maar betaald na het einde van de oplevering van elke fase in het project (CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met deze discrepantie, herhaalt u enkel uw ongeloofwaardige verklaringen (CGVS II, p. 6). In het licht van deze vaststellingen is het dan ook geenszins aannemelijk dat u op enig moment het voorwerp van vervolging uitmaakte, omwille van uw vermeende rol van klokkenluider. Uit niets blijkt immers dat er werkelijk sprake zou zijn van corruptie in het bedrijf waar u destijds werkte, bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich naderhand zou hebben voorgedaan.

Daarnaast is ook uw vermeende vervolging door de Al Dawa partij of een hieraan gelieerde militie niet geloofwaardig. Als u werkelijk het doelwit van vervolging zou zijn geweest van deze militieleden, kan men logischerwijs verwachten dat uw familie niet gewoon met rust gelaten zou worden. Volgens uw verklaringen zijn de militieleden 5 keer bij uw ouderlijk huis geweest en heeft uw vader tegen hen gezegd dat u bij uw zus verblijft in Kufa (CGVS II, p. 5). Uw zus in Kufa en uw vader wonen echter nog steeds op hetzelfde adres (CGVS I, p. 5). Uw familie kan niet vertrekken uit uw ouderlijk huis volgens u, want het huis is "Halal" en hun inkomen is te laag om te verhuizen. Gevraagd naar problemen die uw familieleden hadden, geeft u eerst aan dat ze heel veel problemen hebben in verband met uw vluchtmotieven, u kon alleen geen enkel concreet incident opnoemen (CGVS I, p. 5). In het tweede gehoor werd u herhaaldelijk gevraagd naar de vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan sinds uw klacht bij de transparantiecommissie. U ontweek telkens de vraag en gaf enkel zeer vage en algemene antwoorden (CGVS II, p. 2-8). Uw antwoorden waren bovendien niet consistent met de verklaringen die u eerder heeft afgelegd. Zo maakt u bij het tweede gehoor geen melding meer van een pistool dat werd gebruikt om informatie van uw vader los te krijgen door de militie die naar u op zoek zou zijn, noch vermeldt u dat uw vader onder dwang tegen hen heeft gezegd dat u bij uw zus verblijft (CGVS I, p. 5). Wel meent u nu dat uw schoonfamilie in de provincie Babel een dreigbrief zou hebben ontvangen en vanwege hun connectie met u zouden zij nu ook gevaar lopen (CGVS II, p. 7). Het is echter geenszins geloofwaardig dat uw vader en uw zus nog steeds woonachtig zijn in hetzelfde huis, ondanks het feit dat het vaststaat dat de militie weet dat het hier om familieleden van u gaat en dat uw schoonfamilie plots zodanig bedreigd zijn dat zij naar Bagdad zijn gevlucht. Afgezien van het feit dat het door u geschetste corruptieschandaal weinig aannemelijk is en dat er in elk geval geen geloof kan worden gehecht aan uw rol van klokkenluider, zijn uw verklaringen rond de door u vermeende vervolgingsfeiten op zich zelf al ongeloofwaardig. Bijgevolg is de door u geschetste gang van zaken in geen geval een geloofwaardig en overtuigend relaas van de feiten.

Tot slot geeft u te kennen dat u een vrees dient te koesteren voor vervolging, omdat u deelgenomen heeft aan betogingen. Een vriend van u zou ontvoerd zijn geweest en voor 10 dagen vastgehouden. Afgezien van het feit dat u pas op het allerlaatste moment nog met dit verhaal af komt, is dit het vluchtrelaas van een vriend van u. (...) Hiermee geconfronteerd, geeft u te kennen dat het inderdaad niet uw relaas is, maar dat u enkel wil aangeven dat het gevaarlijk is voor iemand die in Najaf meedoet aan de betogingen (CGVS II, p. 7). Aangezien het hier om algemene betogingen gaat die in het hele land plaatsvinden kan er bezwaarlijk worden vastgesteld dat u een persoonlijk risico zou lopen, temeer u inmiddels al zeker een jaar in België verblijft. Bijgevolg blijkt uit niets dat u een actuele vrees voor vervolging dient te koesteren, noch op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten ondersteunen enkel de feitelijkheid van uw herkomst en identiteit, welke door het CGVS ook niet worden betwist. De duidelijk bewerkte kleurenkopie van uw aanklacht bij de transparantiecommissie versterkt enkel de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien toont dit uw vergaande bereidheid aan om het CGVS te misleiden. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben de foto's en videofragmenten geen bewijskracht. Uit informatie van het CGVS blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie blauwe map: *COI Focus Irak. Corruptie en documentenfraude*). (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt vooreerst dat zijn verklaringen aangaande de corruptie in het bedrijf waar hij werkte die door hem werden afgelegd tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins intrinsiek tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij desbetreffend heeft afgelegd tijdens zijn tweede gehoor. Hij zet in dit verband het volgende uiteen:

“Zo tilt verweerster bijzonder zwaar aan het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste interview nog niet gesproken had over het terugsturen van de machines. Nochtans passen ook de verklaringen die verzoeker tijdens dit eerste interview heeft afgelegd perfect in het verhaal dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor heeft verduidelijkt.

*De heer J.(...) Al K.(...), de baas van verzoeker die duidelijke banden heeft met de Dawa-partij, **wou tijd winnen**. Hij had goedkopere, Chinese machines aangeschaft, die duidelijk niet aangepast waren aan de Iraakse hitte en niet naar behoorlijk werkten.*

Als aannemingsbedrijf werkten zij steeds naar bepaalde deadlines toe, waarbij onderdelen van de werf moeten opgeleverd worden. Enerzijds worden zij na deze deadline betaald, anderzijds stelt de aannemer zich ook bloot aan dwangsommen, wanneer de werken niet tijdig opgeleverd worden.

Bovendien stond in het contract gestipuleerd dat de aircomachines in juli (de warmste maand) getest zouden worden. (Administratief dossier van verweerster, Gehoorverslag 20 juli 2016, p.11).

Toen duidelijk werd dat bepaalde machines niet werkten, was de reactie van de heer Al K.(...) tweeledig. Enerzijds zocht hij naar een oplossing voor het probleem (aanvankelijk wou hij dit zelf oplossen, maar uiteindelijk was er geen andere optie dan de machines terug te sturen naar de leverancier voor herstellingen). Anderzijds probeerde hij het probleem verborgen te houden door de tests die zijn werknemers uitvoerden te vervalsen en anderzijds de jury enkel naar machines te sturen die wel werkten.

Het probleem was immers dat ze 8-9 maanden zouden moeten wachten op de teruggestuurde machines en hierdoor de afgesproken deadline niet zouden halen, waardoor het bedrijf zich aan torenhoge boetes zou blootstellen. Indien de baas van verzoeker de schijn kon ophouden tot de oplevering, dan zou hij op zijn minst de laatste betalingsschijf kunnen binnenrijven en een groot aantal boetes kunnen omzeilen.

Dat wat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor vertelde reeds kaderde binnen dit relaas, valt af te leiden uit bepaalde van zijn verklaringen, die hij toen aflegde:

*“Wij hebben het ontdekt en hebben **geprobeerd het terug goed** te maken en de ondernemer heeft toen gezegd dat als je het op de hoogte gaat brengen dan verlies je je leven. (...)”*

“Ja, dat gebeurde, maar we hebben twee maanden lang geprobeerd om het op te lossen, maar het lukte niet. (...)”

(Administratief dossier van verweerster, Gehoorverslag 20 juli 2016, pp.12-13) (...)”

De Raad stelt vast dat verzoeker in bovenstaand betoog in essentie teruggrijpt naar hetgeen hij tijdens zijn tweede gehoor stelde toen hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij zijn eerdere verklaring aanpaste, met name dat hij de verklaring van zijn eerste gehoor nog had willen aanvullen, maar hiertoe de kans niet kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Deze uitleg is evenwel niet afdoend, zoals reeds in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald: *“(...) Afgezien van het feit dat u wel alle ruimte heeft gekregen om over het corruptieschandaal te kunnen spreken en dat u bij het 1e gehoor al geconfronteerd bent geweest met de geringe aannemelijkheid van uw verhaal (CGVS I, p. 10-14), is uw verklaring totaal verschillend. Er was bij uw eerste verklaring helemaal geen sprake van het terugsturen van de machines naar de leverancier. U verklaarde immers dat het bedrijf heel veel geld zou gaan verliezen als ze de machines gingen vervangen en dat er [geen] garantie op de machines zit, want met garantie zouden de machines veel duurder zijn (CGVS I, p. 13). Bovendien blijkt u helemaal niets te weten van de afspraken met de leverancier, noch van facturen of levertijden. U blijkt zelfs de leverancier in het geheel niet te kennen (CGVS I, p. 10-13). (...)”*

Verzoeker kan in zijn verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat het feit dat hij tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat *"wij (...) geprobeerd (hebben) het terug goed te maken"* zoveel betekent als dat de machines werden teruggestuurd naar de leverancier en dat er sprake was van hoge boetes als de afgesproken deadlines niet zouden worden gehaald. Het weze benadrukt dat verzoeker blijkens het gehoorverslag wel degelijk tot herhalens toe de kans gekregen heeft om de feiten van zijn asielaanvraag gedetailleerd en duidelijk uiteen te zetten tijdens zijn eerste gehoor. Ook tijdens zijn tweede gehoor kreeg verzoeker de kans om de verschillende versies van de voorgehouden feiten te doen overeen komen. Verzoeker kan echter niet verklaren hoe het komt dat hij tijdens zijn eerste gehoor niets wist over de leverancier en de gemaakte afspraken, noch over de garantie en de prijzen terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor precies weet aan te geven dat er een deadline was en boetes voor het niet halen van deze afspraak, alsook dat de machines zouden teruggestuurd worden naar de exporteur (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-6).

Waar verzoeker erop wijst dat in de bestreden beslissing nergens een inherente tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen afgelegd in het eerste dan wel in het tweede gehoor wordt aangehaald, doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd in het eerste gehoor, enerzijds, en deze afgelegd in het tweede gehoor, anderzijds.

Waar verzoeker aanvoert dat het een complexe materie betreft en het absoluut niet meeviel om zijn relaas op een vereenvoudigde en gestructureerde manier te vertellen, merkt de Raad op dat verzoeker een eigen verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem verwacht wordt dat hij zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en dat hij de nodige feiten en alle relevante elementen aanbrengt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over zijn asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij spontaan en correct antwoordt op de vragen die hem gesteld worden. Verzoeker werd er tijdens zijn eerste gehoor mee geconfronteerd dat het door hem geschetste corruptieschandaal niet aannemelijk is (stuk 9, gehoorverslag, p. 13, 14) en zowel tijdens zijn eerste als tijdens zijn tweede gehoor werd hij in de mogelijkheid gesteld om zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten zijn. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vluchtmotieven op coherente wijze uiteen te zetten. De loze bewering *"dat verzoeker tijdens het vertellen uitgaat van een aantal Irakese vanzelfsprekendheden: zoals het nauwelijks voorkomen van garanties, de inherente moeilijkheden bij de samenwerking met internationale producenten (lange wachttijden)"* biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Verzoeker heeft de ontstane onduidelijkheid louter te wijten aan zijn eigen onwil om correct en duidelijk te antwoorden op de hem gestelde vragen en draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen.

Het argument dat verzoeker door de dossierbehandelaar tijdens zijn eerste gehoor gewezen werd op het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen en hierdoor in een erg defensieve positie werd geduwd, waardoor hij het erg moeilijk zou hebben gehad om zijn relaas nog op een samenhangende manier te verwoorden, doet geen afbreuk aan zijn plicht om het relaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De Raad stelt verder vast dat uit het verslag met betrekking tot het eerste gehoor geenszins blijkt dat dit op een uiterst nerveuze manier werd afgewerkt, zoals verzoeker thans beweert. Dit gehoor vond plaats op 20 juli 2016 van 14u15 tot 18u28 met een pauze van 16u21 tot 16u45. Nergens maakt verzoeker of zijn raadvrouw een opmerking in die zin, hoewel zij hiertoe de kans kregen op het einde van het gehoor (stuk 9, gehoorverslag, p. 17). Ook tijdens het tweede gehoor werden desbetreffend geen opmerkingen gemaakt zodat bezwaarlijk kan volgehouden worden dat het feit dat het eerste gehoor drie kwartier later was begonnen dan gepland omdat de dossierbehandelaar vast had gezeten in een geblokkeerde lift gevolgen heeft gehad voor het verloop van het eerste gehoor. De Raad wijst erop dat het feit dat verzoeker geconfronteerd werd met de niet-aannemelijkheid van het geschetste corruptieschandaal hem als dusdanig de kans bood om zijn beweerde asielfeiten verder toe te lichten en te verduidelijken, waar hij evenwel niet in geslaagd is. De Raad herhaalt dat verzoekers versie dat hij tijdens zijn eerste gehoor niet de kans heeft gekregen om over de details te vertellen en hem gevraagd werd te stoppen niet kan gevolgd worden. Verzoeker heeft wel degelijk meermaals de kans gekregen om de feiten van zijn relaas gedetailleerd en duidelijk uiteen te zetten tijdens zijn eerste gehoor. De dossierbehandelaar zei verzoeker aan het einde van het eerste gehoor ook dat er nog een aantal vragen waren voor hem die gesteld zouden worden tijdens een tweede gehoor (stuk 9, gehoorverslag, p. 16). Ook tijdens het tweede gehoor kreeg verzoeker de kans om de verschillende versies van de beweerde asielfeiten te doen overeenkomen. De dossierbehandelaar legde daarbij uit aan verzoeker dat hij tijdens zijn eerste gehoor niet werd gestopt om verklaringen af te leggen maar dat hem gevraagd werd te stoppen telkens

weer de feiten te herhalen zonder opheldering te brengen over de onduidelijkheden in zijn relaas (stuk 5, gehoorverslag, p. 4).

In zoverre verzoeker aanvoert dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen met een vooringenomenheid, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkel concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Verzoeker blijft bij zijn verklaring dat hij een onvervalste kleurenkopie heeft voorgelegd van een originele brief van de transparantiecommissie. Hij stelt bij zijn verzoekschrift een duidelijkere kopie van ditzelfde document te voegen (stuk 33), waaruit moet blijken dat het eerder neergelegde stuk niet middels knip- en plakwerk in elkaar is gezet, maar veeleer een slechte kopie betreft van een echt document. Wanneer beide stukken naast elkaar worden gelegd, valt evenwel het verschil in lay-out en vorm van de handgeschreven cijfers op. Het gaat dan ook duidelijk niet om twee fotokopieën van één en hetzelfde originele document, zoals verzoeker voorhoudt, maar wel om (fotokopieën van) twee verschillende documenten die via knip- en plakwerk in elkaar werden gezet. De vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties tracht te misleiden door vervalste documenten voor te leggen met betrekking tot een kernaspect van zijn asielrelaas is nefast voor zijn algemene geloofwaardigheid. De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker geen verweer voert wat betreft de vaststelling dat deze brief gericht is aan de heer al-K. en nergens verzoekers verklaringen noch de aanklacht vermeldt.

In zoverre verzoeker meent dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de instantie waar hij klacht zou hebben neergelegd, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste gehoor dat hij zijn klacht rechtstreeks bij het kantoor van de algemene inspectie van de Kufa Universiteit heeft neergelegd (stuk 9, gehoorverslag, p. 12), daar waar het tijdens zijn tweede gehoor blijkt te gaan om een onafhankelijk instituut dat op het terrein van de Kufa Universiteit gevestigd zou zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

Waar verzoeker suggereert dat er mogelijks een communicatieprobleem is ontstaan en hij dit wijt aan de tolk die het jargon niet volledig zou hebben beheerst, dient te worden vastgesteld dat hij hieromtrent geen enkele opmerking heeft gemaakt tijdens de gehoren en in tegendeel bevestigd heeft dat hij de vragen en de tolk goed begrepen had (stuk 9, gehoorverslag, p. 17; stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker toont evenmin aan dat de bewoordingen dermate specifiek waren dat een tolk dit niet zou kunnen hebben begrijpen. Dat verzoeker hier en daar een voor hem vanzelfsprekende stap zou hebben overgeslaan, heeft verzoeker enkel aan zichzelf te wijten. Verzoeker werd immers uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak om gedetailleerde en duidelijke verklaringen af te leggen (stukken 5 en 9, gehoorverslag, p. 2).

Verzoeker betoogt dat uit de verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor verkeerdelijk werd afgeleid dat hij meteen met de dood zou zijn bedreigd door zijn baas. Verzoeker stelt dat deze hem maar met de dood bedreigde nadat hij verzoeker op tv had gezien en dat dit tevens de dag was waarop verzoeker ook effectief klacht ging indienen. Nochtans dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk twee verschillende versies van de feiten heeft gegeven. Tijdens zijn eerste gehoor gaf verzoeker aan dat hij volgens zijn baas zijn leven zou verliezen indien hij de corruptie aan het licht zou brengen, hetgeen hem er niet van zou hebben weerhouden toch klacht in te dienen (stuk 9, gehoorverslag, p. 12). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde hij echter dat zijn baas kwaad was op hem omdat hij op de televisie had gesproken over corruptie in het algemeen, hetgeen hem ertoe aanzette om dezelfde dag nog klacht neer te leggen bij de transparantiecommissie. Van enige doodsb bedreigingen was in deze tweede versie evenwel geen sprake (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3).

Verzoeker heeft tijdens zijn tweede gehoor verklaard dat de militie gelieerd aan de politieke partij van zijn baas naar hem op zoek ging om hem ertoe te dwingen zijn klacht terug in te trekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Zijn stelling dat er vele valabele beweegredenen zijn voor de dreigementen is dan ook louter *post factum*. Verzoeker doet geen enkele poging om de reactie van zijn baas te verklaren in het licht van de objectieve informatie waaruit blijkt dat volgens de Iraakse wetgeving een klacht niet meer kan worden ingetrokken door de indiener eens ze is neergelegd en de zaak als het ware een leven op zichzelf verkrijgt.

Waar verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde overtuigingsstukken, dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds werd vastgesteld dat hij de asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden door valse bewijsstukken neer te leggen aangaande de kern van zijn asielrelaas. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker de bewering zijn land van herkomst te hebben verlaten op dezelfde dag dat zijn zoon werd geboren niet staat, toont dit gegeven niet aan dat hij halsoverkop is moeten vluchten om de redenen die hij aanhaalt.

Middels een aanvullende nota van 3 januari 2017 legt verzoeker onder meer de originele brief van de integriteitscommissie (stuk 36) en een originele uitnodiging van de rechtbank van Najaf (stuk 37) neer. De brief blijkt het origineel te zijn van een document dat reeds in kopie werd gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 33). Hoger is reeds vastgesteld dat dit stuk naar vorm duidelijk afwijkt van de versie die aanwezig is in de map "Documenten" van het administratief dossier (stuk 18, doc. 6), hoewel verzoeker pretendeert dat het hier een en hetzelfde document betreft. Deze brief ontbeert derhalve elke bewijswaarde. De vaststelling dat verzoeker valse documenten neerlegt ter staving van zijn bewering als getuige betrokken te zijn bij een corruptieschandaal doet op zich ook afbreuk aan de bewijswaarde van andere documenten die met dit doel worden neergelegd. Het feit dat de uitnodiging van de rechtbank dateert van 5 oktober 2016 is overigens maar moeilijk in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij kort na zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft vernomen dat zijn baas werd gearresteerd en voor vijf jaar zou worden vastgehouden (stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5), en ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde verzoeker dat meneer al-K. veroordeeld werd. Dat verzoeker nog op 5 oktober 2016, meer dan een jaar nadat hij Irak verliet, door de rechtbank zou zijn opgeroepen om te getuigen op een proces dat verband houdt met de corruptiezaak, is in het licht van zijn verklaringen volstrekt ongeloofwaardig.

Verzoeker voegt bij voormelde aanvullende nota van 3 januari 2017 tevens een fragment van een bewakingsvideo die aan het huis van zijn schoonfamilie zou zijn geregistreerd en waarop te zien is hoe een auto voor het huis stopt, daar twee gewapende mannen uitstappen en één van hen een brief over de poort gooit (stuk 38), alsook enkele 'screenshots' uit het bewuste videofragment waarop de dreigbrief te zien is (stuk 39). Er dient te worden vastgesteld dat er wat betreft dit beeldmateriaal niet de minste garantie bestaat dat de geregistreerde feiten niet in scène zijn gezet. De dreigbrief kan door eender wie zijn opgesteld, en is om dezelfde reden geen overtuigend bewijs van de voorgehouden feiten.

Verzoeker voegt tevens twee foto's van militieleden voor het hoofdkwartier van de Dawa-partij, waarop zijn vader drie personen heeft aangeduid die hij zou herkennen als zijn belagers (stuk 40). Op basis van deze enkele foto's wordt evenwel niet aangetoond dat de omcirkelde personen betrokken zouden zijn geweest bij dreigementen die zouden zijn geuit op bevel van verzoekers baas.

Verzoeker voegt eveneens een radiologie-rapport met betrekking tot zijn vader, waaruit moet blijken dat hij in zeer slechte gezondheid verkeert, inmiddels grotendeels verlamd is en tot op vandaag niet in staat mag worden geacht zijn huis te ontvluchten (stuk 41). De Raad merkt op dat het hier een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De stukken die door verzoeker worden gevoegd teneinde aan te tonen dat zijn vlucht uit Najaf plaatsvond op de dag dat zijn zoon werd geboren en waaruit moet blijken dat hij geen andere keuze had dan te vluchten – check-in voucher voor de vlucht van 14 augustus 2015 van Najaf naar Istanbul (stuk 42), kopie van de identiteitskaart van verzoekers zoon (stuk 43) en originele geboorteakte van zijn zoon (stuk 44) – zijn niet dienstig in de mate dat hieruit in het geheel niet kan worden afgeleid dat verzoeker zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht om de redenen die hij in zijn asielrelaas heeft aangehaald.

De enveloppe (stuk 45) toont aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Najaf, maar kan zijn asielmotieven niet staven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Derhalve is verzoekers argument dat hij onmogelijk de bescherming kan inroepen van de Iraakse autoriteiten *in casu* niet relevant.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Najaf, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid- Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.”.

Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met “objectieve informatie die aantoont dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is”. Verzoeker verwijst naar het rapport “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 waar ook de verwerende partij naar

verwijst (stuk 3). Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een arrest van de Raad waarin op basis van voormeld rapport wordt aangenomen dat UNHCR de situatie in Zuid-Irak onveilig acht (stuk 4). Verzoeker stelt dat het geweld in Irak danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dat dit ook geldt voor het zuiden van het land. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in Najaf, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, uiterst precair blijft. Verzoeker wijst op meerdere geweldsincidenten die in verschillende provincies van Zuid-Irak en elders in Irak burgerslachtoffers hebben geëist (stukken 5-14, 20-26, 28-31). Verzoeker stelt verder dat het geweld in Irak sinds begin 2014 een stroom van intern ontheemden (IDP's) op gang heeft gebracht die zich voornamelijk in de zuidelijke provincies hebben gevestigd en daar geconfronteerd worden met mensonwaardige levensomstandigheden (stukken 15-19). De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen oog voor de humanitaire gevolgen van het conflict in Irak en het daaruit voortvloeiende risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verzoeker onder verwijzing naar een recent arrest van de Raad dat de beslissing van de verwerende partij dient te worden gebaseerd op zeer actuele informatie en meent hij vast te stellen dat de COI Focus aanwezig in het administratief dossier dateert van december 2015 en bijgevolg niet meer actueel kan worden genoemd.

Bij zijn aanvullende nota van 8 maart 2017 voegt verzoeker informatie die moet aantonen dat de huidige veiligheidssituatie in Najaf nog steeds uiterst precair is (stukken 46 en 47).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak in het algemeen, en de provincie Najaf in het bijzonder, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Najaf geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn. De in het administratief dossier aanwezige COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en deze aangaande de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer dateren van respectievelijk 4 augustus 2016 en 12 juli 2016. Overigens wordt opgemerkt dat de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 zeer recente informatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (COI Focus, "*Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak*", van 4 februari 2017). De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota.

Waar verzoeker verwijst naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) *When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply (...)*" [eigen vertaling]. Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt – anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in dit verband verwijst – in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Dat er zich in de provincie Najaf terreuraanslagen en andere geweldsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse overigens niet betwist. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. De verwijzing naar meer recente incidenten kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat het de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Najaf, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst in een preciaire humanitaire situatie zal terechtkomen waarin hij zal zijn blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in Irak terecht kan in zijn regio van herkomst, kan een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van Irakese IDP's niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing minstens te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF